

بررسی سیاست مسکن مهر در ارتباط با قابلیت توسعه درون زا (با تاکید بر بافت فرسوده)، نمونه موردی: مسکن مهر بوشهر

Mehr housing policy in relation to the ability of endogenous development (with an
emphasis on urban decay), Case study: Bushehr mehr housing.

هاجر جهانشاهی

دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری

hajarjahanshahi@gmail.com

چکیده

نگاه یک سونگر و سوژه انگار به شهر مشکلات زیادی را به بار خواهد آورد که تنها راه برای رفع آن، نظارت عموم در دهه های اخیر با ظهور انگاره های جدید، رشد و توسعه شهری به صورت هوشمند مطرح شده است و توسعه درون زا جزئی از آن به شمار می آید. این در حالی است که سیاست های جاری در کشور، تنها در پی پاسخگویی آنی به نیازهای جامعه است و بدین ترتیب عواقب آتی چنین تصمیماتی در رشد و توسعه شهر نادیده انگاشته می شود. از جمله رویکرد جاری سیاست مسکن مهر که به صورت دفعی و تنها برای حل مشکل مسکن در کوتاه مدت است و فاقد نگاهی جامع و بدون افق می باشد که به این مسئله دامن می زند. این سیاست که از برنامه چهارم توسعه و در دولت نهم و دهم اجرا شده، اکنون با گذشت چندین سال از اجرای آن، آثار و پیامدهای گوناگونی (از جمله گسترش افقی شهرها) بر ابعاد مختلف شهرها بر جای نهاده است. هدف کلی این مقاله بررسی سیاست مسکن مهر و جانمایی پروژه های مربوطه با توجه به ضرورت ها و محدودیت های توسعه شهری و ارائه الگوی توسعه درون زا به عنوان راهکار انطباقی آن در شهرهایی که امکان بارگذاری توسعه درون افزا وجود دارد، استقرار و مکان گزینی مسکن مهر و رای ساختار و سازمان فضایی شکل یافته شهر، هزینه های مضاعفی را در تامین زیرساخت ها و خدمات شهری به مدیریت شهری تحمیل می کند؛ حال آنکه با هدایت جریان های سرمایه گذاری دولتی به سمت توسعه درون زا، ضمن استفاده بهینه از ظرفیت های موجود، هزینه های توسعه شهری در عرصه های محیطی، اقتصادی و اجتماعی به مراتب کاهش خواهد یافت. این مقاله از نوع کیفی-توصیفی است و اطلاعات مورد نیاز از طریق روش کتابخانه ای و اسنادی گردآوری شده است.

واژه های کلیدی: بافت فرسوده، توسعه پایدار شهری، توسعه درون زا، رشد هوشمند، مسکن مهر، بوشهر